
Únavu z literatury zapíjím bílými víny

Únavu z literatury zapíjím bílými víny

Před dvěma dny jsem byl pozván studenty lékařské fakulty v Plzni na Večerní vizitu, setkání s pedagogy dle jejich výběru. Strávil jsem s nimi okouzující dvě hodiny a v závěru jsem v diskuzi dostal otázku „Jak jste se stal děkanem?“. Ten večer jsem od ní, byv nepřípraven, celkem lstivě utekl.

Pro úspěšné přežití jakékoli stresové situace je třeba mít úniku, a ponechám-li stranou zázemí domova, jsou to naše vlastní zvyky a rituály, které nás vrátí do bezpečných kolejí.

Ráno v šest cestou na kliniku poslouchám bavorský rozhlas Bayern 2, tvrdím, že nemohu začít pracovat, aniž bych věděl, jak jezdí v Mnichově S-bahn. Jinak řečeno, jsem ochráněn od čerstvých informací z domácí politické scény. Vedle literatury odborné čtu Lidové noviny, bývaly to i Hospodářské noviny, Respekt, EURO. Nemám rád, když mi média říkají, co si mám myslet, proto to již nejsou. Kontakt se světem mi zajišťuje každé pondělí předplacený The Economist, s pohledem na svět z mnohých úhlů mne oslovuje každý měsíc Le Monde diplomatique.

V literatuře mám své levicové oblíbence Umberta Eca a G. G. Márqueze. V současné době se věnuji spíše historickým knihám, teď jsem dočetl dvě publikace česky mluvících francouzských autorů – Bílou horu od Oliviera Chalina a Edvarda Beneše od Antoina Mar?se. Četba obou titulů by měla být povinná a dospělé obyvatelstvo z jejich znalostí pravidelně přezkušováno. A poslední objev – Ryszard Legutko, Triumf průměrného člověka.

Únavu z literatury zapíjím bílými víny od pana Macháčka, což je můj vinař na Moravě, konkrétně z Vacenovic. Má výborná suchá vína (po otevření se od špuntů práší) a neptá se mne na počet chtěných lahví, neboť dobře ví, kolik se mi jich do auta vejde.

Mám sešitek, kam si zapisuji své poznatky z návštěv vinařů celé Evropy a degustací. Vína, která mne nejvíce zaujala, v něm nesou můj přívlastek nejvyššího ocenění – „vypít sám“.

Muž je lovec. Nejsem ovšem pravý aficionado. Líbí se mi les a komunikace s lidmi, kteří v něm žijí a pracují, mají úplně jiné starosti než já. Pohled na svět očima mysliveckého hospodáře se od našeho diametrálně liší, on vidí hlavně věci pro život důležité. Flintu беру do lesa proto, abych do této party zapadl. Nikdy bych ale nezastřelil mladého perspektivního šesteráka, ten si musí se srnami v lese ještě něco odpracovat.

Před patnácti lety jsem se odstěhoval z Plzně do patnáct kilometrů vzdáleného Starého Plzně. Od lesa mne dělí sto padesát metrů. Své rodné město jsem přestal vnímat, patřím sem.

Prof. MUDr. Fínek Jindřich, Ph.D., děkan Lékařské fakulty UK v Plzni